

ATROFİ 1 İSİMLER EVİ

İsimler evine hoş geldiniz.
Her şey isimler evine gelir.
İsimsiz hiç bir şey yoktur.
İsimsiz her şey hiçtir.
Hiç bir şey isimsiz olamaz.
Her şey isimler evine gelir.
İnsanlar, hayvanlar, eşyalar...
Her şey...

Her şey kendine isim arar.
İsimler kendilerini takdim ederler:
Söz verirler;
 Çınlarlar, kulaklara hoş geleceğiz diye
 Tınlarlar, tatlı yankılar uyandıracamız diye.
Her zaman doludur isimler evi.
İnsanlar, hayvanlar, eşyalar...
İsimleri prova ederler.

Düşümde gördüm isimler evini.
Birçok isim denedim kendi üstümde.

Tanrı Adem'i kendi suretinde yarattı.
Kendi suretinde...
Yarattığı her şeyi isim versin diye
 İsim versin diye
Adem'in önüne getirdi;
Hayvanları, eşyaları, kadını.
Adem hepsine isim verdi.
İsim verdi.
Kadının yüzüne baktı.
 Ve ona isim verdi.
Adem'in çocukları çoğaldıkça,
korkuları
 ve unutulmaları da çoğaldı.
Yaşam yüzlerinde,
 ölüm enselerindeydi.
Seçilmiş isimlerin ardından gittiler.
Güç arttıranlar,
 karar verdiler,
 değer biçtiler,
 anlam verdiler.
Güç toplayanlar,
 işaret ettiler,
 inandılar,

inandırdılar.

Güç biriktirenler,
sınırlar çizdiler,
dünyanın yüzünü kırdılar.
Gücün sahipleri,
gösterdiler,
seyrettirdiler.
yazdılar,
yazdıklarını okuttular
yazdırdılar,
yazdırdıklarını okuttular.
Kendi suretlerini çoğalttılar.
İsimlerini güneşin altına getirdiler.
Güneşin altında ötekilerin isimlerine yer kalmadı.
Onların hepsini karanlığa tıktılar.
Hiç kimse'lerin isimleri bitmeyen, uzun bir gecenin içinde kaldı.
Hiç kimse'ler...
Hiç kimse'lerin çocukları...
Hiçlerin sahipleri...
Hiç kimsesizler...
Üstlerine ışık düşmeyenler...
Olabilecekken olamayanlar...
Yüzleri değil
elleri,
kolları,
ayakları olanlar...
İsimleri değil
numaraları olanlar...
İnsan değil
insan kaynakları olanlar...
Konuşmanın
eyleme geçmenin
var olmanın
Konuşmanın
eyleme geçmenin
var olmanın
Mümkün olmadığına inandırılanlar.
Mümkün olmadığına...
Yakaladıklarımı
başımdan atıyorum,
Yakalamadıklarımı
başımda götürüyorum.
Tanıklıkta gözler kulaklardan daha iyidir ama
yanılmazlardı görünür şeyler kolayca tanınabilselerdi.
Hakikat gizlenmeyi sever,
Suretlerin arkasında, isimlerin karanlığında.
Ne anlatılabilir, ne saklanabilir.

İsim verdiler bana: Ayrin Kadirova Aliosmanova.
İçinde ışık yoktur isimlerin.
Karanlıktır onlar...
Çok karanlık...
Nereden geldiklerini kimse bilemez.
Gösterirler ama ...
görülemezler,
üstlerine ışık vurmamakça.

İsmim karanlıktan çıksın.
Utancım kalmasın.
Ben de onlar gibi olmak istiyorum.
Lili, Maria, Milena, Daniela,
Rositsa, Katya, Elena, Svetlana,
Ludmila, Nadya, Petya, Anastasya,
Natalia, Silvia, Zlatka...

İsim listesi...
İkna komitesinin isim listesi...
Bu listeden isim seçilecek.
İkna komitesi herkes ikna oluncaya kadar çalışacak.
Herkes...
Gerçekten seçilecek bir şey yoksa
Seçilecek şey yoktur.
Seçme özgürlüğü...
Ayrin... A... Alina... Seçtim: Alina Kubratova Atanasova.
Babam... Büyükbabam...
Yaşayanlar... Ölümler...
Herkes ismini değiştirdi.
Herkes ikna olmuştu ama
İkna komitesi ikna olmadı.
Yeniden değişti; yaşayanların, ölümlerin isimleri.

Suretım; siyah beyaz bir fotoğraf; yüzüm sessiz,...hiç kimse...
Ve beni gösteren bir başka isim: Alina Kamenova Angelova.

Yola çıktı Hiç kimseler
Bitip tükenmez gitme duygusu ile.
Yol boyunca zaten evlerindeydiler.
Gurbetlerini yurt edinmek istediler.
Varılacak yer sınırda başlıyor sandılar.
Aslında dünyanın sınırı kendileriydi.
Sınırla bağları ipincecik iplerdi.
Vardıkları yer, yeryüzündeki sınırlar oldu.
Yeryüzünün boyalı sınırları...
Dünyanın paramparça aynadaki sureti...
Yer'in kırık yüzü...
Yeryüzü'nün kırık yüzü...

Adem oğullarının kırarak sahiplendikleri yüz...
Esir eden, ayrıcalık bahşeden kırıklar...
Acıtan, kanatan, öldüren kırıklar...
İsimleri koruyan
isimleri silen kırıklar...
Öteki yanına geçtiğimde
ismimi bir kez daha değiştiren kırıklar...

Yeryüzünün kırıkları üstündeki her noktada başlangıçla son birleşir:
Tıpkı çelik bir çember gibi...
Tıpkı altın bir yüzük gibi...

Yüzük...
Ademoğlu' nun önemli buluşlarından biri...
İçi boş bir çember olarak hayal edilen ve
ustaca metale nakşedilen kadın figürü.
Parmağa takılan bir hayal...
Ademoğlu' nun yüzüğü: Bir boşluk... Bir yokluk...
O, aynada yüzüğün boşluğunu gösterdi ve dedi ki:
Kadın yoktur.

Denizin ortasında küçücük bir adada Adem'in oğullarından biriyle evlendim.
Yeni soy ismimi taktığım yüzüğün hediyesi olarak kabul ettim.

31 Ocak 2008: Yargıç "Ayrrrin" dedi.
Açtığım isim davasını kazandım.
Yirmi üç yıl sonra ismimi geri aldım.
Yenilgimin kanıtı;
Kendime ait olduğumu sandığım bir isme mahkumiyet.
Düşümden uyandım ki, hala isimler evindeyim.

İsmi Hiç kimse
genç kadının saydam bedeni...
Arzu dolu bir bakış,
Ansızın çekip çıkarır onu bedenler evreninden.
Bakışlar çoğaldıkça meşale gibi tutuşur;
Bedeni ışık saçar.
Bakışlar seyrekleşince ışığı söner.
Bedeni yeniden fark edilmez olur
Ta ki, arzu dolu bir bakış ona yeniden değinceye kadar.

-İsmin ne senin?
-Dansçı
-Kim?
-Dansçı
-İsmin dansçı mı?
-Dansçı
-Dansçısın sen konuşma!
İsmin ne senin ismin?
-Dansçı dedim ya

-Nesin sen?
Kukla mı?
Oyuncak mı?
Köle mi?
İşçi mi?
İşsiz mi?
Malzeme mi?
Kimdir dansçı?
Dansçı kime denir?

-Kendi bedeninde bir sanat yapıtının malzemesini görme saplantısında olanlara,
İmgelerini kusursuzluğa mahkum edenlere,
Tinsel görünmek isteyen teşhircilere,
Herşeyi dansa dönüştürmek isteyenlere,
Yalnızca dansetmesi gerektiği için dansedenlere,
Yalnızca dansetmesi gereken şeyleri dansedenlere,
Aşkla tutkuyla dansedenlere,
Dansı başka bir şeyin yerine kullananlara da
Kullanmayanlara da dansçı deniliyor.
Dansçılar...
Hareketlerin tutsakları...
Hareketler dansçıları kullanır: Kendi suretlerini yaratmak için.
Her hareket, kendine mükemmel gölgeler arar.
Dansçıları sevmesi de ondandır.
Yoksa hareketlerin sahipleri dansçılar falan değildir yani.

İsimler evi ismini arıyor.
Hem de tutkuyla...
Oysa ben bahaneler uyduruyorum stüdyodan kaçmak için
Ertelemeye çalışıyorum.
Neden?
Başlamaktan korkuyorum.
Stüdyonun boşluğu ürkütüyor beni.
Bomboş bir stüdyo...
Dans etmekten korkuyorum.
Ondan.
Ya sahnede dans eden bir insan olarak görünmezsem,
sadece dans eden bir insan?
Ya bir daha asla dans edemezsem?
Ya bildiğim şeylere tutsak kalırsam?
Dans tutkusu esarete benziyor,
Kaçış arzusunu kışkırtıyor.
Dans, her zaman fiziksel bir acı verdi,
Sonradan alınan keyifle kıyaslanamayacak kadar ağır bir zahmet.
Belki de ondandır.

Her ismin imgeleri var,
yüzü var.
Yüz artık ismin önünde duruyor.

Gazetelerde, dergilerde, televizyonda insanların görüntülerine bakıyorum.
Yüzlerce, binlerce yüz,
Sanki tek bir yüzün çeşitlemeleri...
Sevdiklerimin isimleri ve yüzleri...
Onları birer yüz olarak tanıyorum,
Başka biçimde değil.
Yüzümü görmek istiyorum;
Aynaya bakıyorum; suretime.
Bana kendi içimden bakan gözlerime.
İçine bakabildiğim bir şey hala iç olabilir mi?
Aynadaki yüzüm,
Başka hiçbir yüze benzemiyor.
Yüzüm ben miyim?
Aynaların bulunmadığı bir dünyada yaşasaydım;
Yüzümü düşleyecektim. Onu çok merak edecektim.
Yüzümü bendeki bir şeyin dış yansıması olarak hayal edecektim.
Sonra kırk yaşlarında bana bir ayna verilseydi,
Baktığımda nasıl korkardım, dehşete kapılırdım.
Aynada hiç bilmediğim, tanımadığım, tamamen yabancı bir yüz görecektim,
Yüzümün ben olmadığını anlayacaktım.
Beni temsil eden bir yüz,
bana işaret eden bir isim...
Yüzüm...
Hakikatin üzerindeki örtü,
İsmim...
Örtünün görünen işareti,
Herkesin ismi, yüzü ve
görünmeyen işareti var,
Görünmeyen işaretim,
Dünyadan yonttuğum benliğim,
Arafta çıplak bir arayüz;
Asıl ismim.

Yaşam ağırlaşır bazen,
taşlaşır.
Medusa'nın amansız bakışları altında.
Paramparça bir aynanın içinde yakaladığım imgeleri gösterebilirim.
Ama gösterdiğim her şey başka türlü olabilirdi.
Sahnede gördüğümüz her şey,
Aslında gördüğümüz her şey,
Bambaşka olabilirdi.
Bambaşka...